

Zadnja zapreka je bila podrtá. Nehvaležni mladenič je zgrabil za culo, odprl vrata, splazil se kakor tat po prstih skozi sosednjo sobico, pogledal še enkrat speče sestrice in odprl vrata.

„Nikola, Nikola!“ je zdajci zaklical jasen glasek. Bila je Jelica, najstarejša sestra. Kakor bi bilo udarilo vanj, je Nikola obstal. A vse je bilo tiho kot poprej, dekletu se je bilo sanjalo. „Gospod, učeni ljudje pravijo, da se vse zgodi le slučajno; a jaz Vam rečem, da to ni bil slučaj. Bil je zadnji poizkus božje previdnosti, da obvarje Nikolo pred grešnim in nepremišljenim korakom. Tudi vi ste učen gospod in mi tega morda ne verjamete?“

„Ne, ne“, sem zakilcal in stisnil starcu roko. „Lahkomiselni ljudje imenujejo le prepogosto vse slučaj, česar ne morejo ali nočejo umeti; in vendar, kolikokrat je to očitiden migljaj božje dobrote!“

„Bil je migljaj, gospod prav imate, in veseli me, da tako govorite. A Nikola ga ni ubogal; stopil je skozi vrata in krenil proti Reki. Pot mu je bila dobroznana. Noč je bila krasna; a on tega ni vedel. Ljubši bi mu bil vihar in rohnenje nevihte: to bi bilo bolj sodilo k njegovemu sramotnemu činu. Nežna, srebrna mesečina ga je motila, in često se je ozrl, če ga ne preganja kakšna senca ali če ga mati iz daljave ne vabi nazaj. Vedno hitreje je korakal in začel je skoraj teči, ko se je spomnil na očeta, ki je nekoč dejal: „Če se meni kaj pripeti, potem imate Nikolo; močen fant je, on vam bo trdna opora.“

Mrzel pot ga je oblil. Tekel je, kolikor je mogel, in ni si upal pogledati na morje, ker se je bal, da ne bi zagledal očeta, kako se dviguje nad morsko gladino in kaže s koščeno roko proti kočici na obali ter grozi izgubljenemu sinu. Kar mrzlica ga je pretresla in skoro brez sape je hitel naprej, da bi le hitro prišel med ljudi. — Tako, gospod, je Nikola zapustil svoj dom!

„Josip, obrni čoln proti domu, sicer bomo pozni.“ Deček je ubogal in čolnič je kmalu plul nazaj.

„In kako se mu je godilo potem?“ sem vprašal starca.

„Takoј vam povem. Dajte mi le še malo tistega „zelišča“, tako se da bolje pripovedovati.“ Rad sem ustregel starčevi prošnji. Zato mi pa tudi ni bilo treba dolgo čakati nadaljevanja. —

(Dalje prih.)

Zajec po zimi.

Ej, ti zajček nagajivi
In dolgouhati!
Zdaj pa čutiš mrzlo zimo
Z gobčkom in s podplati.

Smiliš se mi, revček mali,
Ti premrli sivček,
Dasiravno tudi včasih
Bil si nagajivček . . .

Tam po leti ste se vedno
Z deteljo gostili,
A ljudje so nas pastirje
Vedno le dolžili.

Kroginkrog zdaj mrzli snežec,
Nič nikjer zelenja;
Pridi k meni, plašni sivček,
Dal ti bom korenja!

Slavko Slavič.

